

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 458/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Floriánom Gajniakom, advokátska kancelária, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia bližšie nešpecifikovaného základného práva rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 14 C 134/1987 z 5. apríla 1993 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 11. septembra 2014, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 202/2016 z 20. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. mája 2017 doručené podanie a 2. júna 2017 bolo doručené jeho doplnenie,

ktorým Ing. [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“), vyjadroval svoju nespokojnosť s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 134/1987 z 5. apríla 1993 v spojení s doplnčacím rozsudkom z 11. septembra 2014, ako aj s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 202/2016 z 20. decembra 2016, ako aj nespokojnosť s málo promptným postupom označených súdov v daných konaniach. Keďže navrhovateľ v týchto podaniach uviedol, že požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie mu advokáta na účely jeho zastupovania pred ústavným súdom, ústavný súd výzvou zo 4. júla 2017 vyzval navrhovateľa, aby túto skutočnosť preukázal a aby predložil ním napádané rozhodnutia všeobecných súdov.

2. Podaním doručeným ústavnému súdu 26. júla 2017 navrhovateľ síce predložil žiadosť adresovanú 13. júna 2017 Centru právnej pomoci o ustanovenie mu advokáta, avšak súčasne predložil aj splnomocnenie udelené konkrétnemu advokátovi na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ktorý súčasne predložil ústavnému súdu ním podpísaný podnet na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorého petitom sa domáhal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ústavný súd SR zrušuje II. stupňový rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/202/2016-573 zo dňa 20.12.2016 a zrušuje I. stupňový rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 14C 134/1987 zo dňa 05.04.1993-248 a zrušuje doplnčací ROZSUDOK Okresného súdu Bratislava II č. k. 14C 134/1987-518 zo dňa 11.09.2014 a prikazuje vec spravodlivo rozhodnúť v celej veci podľa zákonov SR a Ústavy SR a Medzinárodného dohovoru o ľudských právach a základných slobodách.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške: 39 000,- Eur a trovy konania, ako budú vyčíslené advokátom.“

3. Z obsahu návrhu (keďže nespĺňa náležitosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pozri ďalej, pozn.) podaného ústavnému súdu je zrejmé, že ním navrhovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s označenými rozhodnutiami v konaní, v ktorom sa navrhovateľ v procesnom postavení žalobcu a spol. domáhali priznania im náhrady škody, ktorá im mala byť spôsobená zničením pozemkov (stromov a iného porastu), ako aj „chatiek“ na nich postavených a ich zariadenia, k zničeniu ktorých došlo vybagrovaním predmetných

pozemkov po tom, ako boli tieto pozemky právoplatne vyvlastnené, bez toho, aby bolo navrhovateľovi a spol. umožnené si tieto veci odniesť. Navrhovateľ zakladá svoju generálnu nespokojnosť na argumente, že žalobcom bola poskytnutá náhrada iba za časť vyvlastnených pozemkov, a na argumente, že sa nezakladá na pravde záver súdov, žeby žalobcovia nepreukázali vznik škody.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde «Návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, „akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha“,

odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.»

7. Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde je zrejmé, že nevyhnutnou náležitosťou sťažnosti spôsobilej iniciovať konanie pred ústavným súdom konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je, aby obsahovala petit, t. j. aby obsahovala, „... akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha...“, pričom keďže ústavný súd v tomto konaní rozhoduje o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd, musí byť z tohto sťažnostného návrhu zrejmé, porušenie akých základných práv a slobôd navrhovateľ namieta, a to či už v príčinnej súvislosti s rozhodnutím, konaním alebo s inými zásahom orgánu verejnej moci, čo však v danom prípade navrhovateľ, súc navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite neuviedol.

8. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 195/2017).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé, ktorým je advokát.

9. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd predmetný návrh navrhovateľa odmietol už po jeho predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017